

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

CONTACTS

ANCORA NOASTRĂ, SPERANȚA NOASTRĂ

Iisus este mereu aici

Ai dreptul să încerci

Merită așteptarea

**Credința care continuă
să nădăjduiască**

Certitudinea promisiunilor
lui Dumnezeu

NOTA EDITORULUI CALEA RUGĂCIUNII

Am muncit câțiva ani în rolul de clown și am vizitat copii în spitale. Am observat felul în care reacționau familiile în fața provocării de a avea grijă de copiii lor internați în spital. Unele familii erau în șoc, în agonie sau în negare. Altele, totuși, se pare că aveau mai multe resurse interioare să-i ajute să navigheze terenul accidentat. Lucrul acesta s-a manifestat atât în liniștea interioară a copiilor lor, cât și în abilitatea lor de a se adapta noii situații.

M-am gândit că, dacă oricare dintre noi am ști când vom fi aruncați într-o astfel de situație neașteptată, am încerca să fim bine pregătiți. Dar, bineînțeles, chestia este că – nu știm. Am citit odată o poveste despre cum să fii mai bine echipat să faci față oricărei situații dificile în care te-ai putea afla. Era cam așa:

Într-o regiune din Africa, primii convertiți creștini erau foarte conștiințioși cu rugăciunea. De fapt, fiecare credincios avea un loc al lui, special, în afara satului, unde mergea să se roage în solitudine. Sătenii mergeau în acele „camere de rugăciune” folosindu-se de propriile cărări printre tufșuri. Când creștea iarba pe una dintre acele cărări era evident că cel căruia îi aparținea nu se rugase prea mult. Deoarece acești noi creștini se preocupau de bunăstarea

lor spirituală, a apărut un obicei nou. Ori de câte ori cineva observa o „cale a rugăciunii” înierbată, mergea la persoana respectivă și îl avertiza iubitor „Prietene, este iarbă pe cărarea ta”.
– *Henry G. Bosch*

Ne putem întreba și noi: Cum este calea noastră a rugăciunii? Este bătătorită de la foloșința zilnică, sau este înierbată și plină de spinii îngrijorărilor? Când suntem în momentele de nevoie, precum acele familii cu copii în spital, ne vom găsi repede calea rugăciunii? Sau va trebui să ne scoatem mai întâi macetele ca să curățăm calea de bălării?

Domnul dorește să facă parte din viața noastră de zi cu zi, să ne însoțească atât prin momentele ușoare cât și prin cele dificile. Dacă dezvoltăm o relație apropiată cu El, ne va intra în obișnuință să alergăm la El în momentele dificile. Nu vom ezita; „calea” va fi curată.

Numărul din luna aceasta al revistei vorbește despre nenumăratele provocări ale vieții și cum să le facem față cu credință, speranță și perseverență. Ne rugăm ca tu să-ți amintești întotdeauna că „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește nici odată în nevoie” (Psalmul 46:1).

DESPRE IERNI ȘI VERI

JOSEPHINE KIND

Cu toții știm că este ideal să fim recunoscători, să rămânem optimiști și să arătăm apreciere pentru oamenii din jurul nostru. Nu este prea dificil atâta timp cât toate merg bine, sau când te trezești în sunetul ciripitului de păsărele și vezi un răsărit minunat, cum mi s-a întâmplat mie azi de dimineață.

Dar cum este atunci când lucrurile merg prost? – Când treci printr-o frângere de inimă, o dezamăgire, o boală sau vreo experiență traumatizantă?

Chiar ieri vorbeam pe acest subiect cu un prieten drag și l-am întrebat cum a făcut el față momentelor întunecate din viață. El mi-a răspuns simplu dar uimitor, așa:

„Eu iubesc iarna la fel de mult ca vara”.

Uau, scurt și la obiect.

Adevărat, chiar și cele mai frumoase lucruri au o umbră, sau altfel nu ar fi reale. Cel mai întunecat moment al zilei, care este chiar înainte de răsăritul soarelui, conține semințe pentru o viață nouă și renaștere.

Sincer, eu nu sar în sus de bucurie când lucrurile nu merg bine, deși am o fire optimistă. Îmi ia ceva timp să apreciez momentele întunecate, iernile și dezamăgirile. Prefer să fie întotdeauna senin și însoțit pentru mine, pentru cei dragi mie și pentru toată lumea, dar uit că

și norii adaugă frumusețe cerului perfect albastru.

După cum scrisese poetul Percy Bysshe Shelly: „Cântecele cele mai dulci sunt cele care transmit gândurile cele mai triste”. Multe dintre cele mai faimoase și mai emoționante cântece au fost scrise în sau după astfel de momente stresante; capodopere au fost pictate printre lacrimi și nenumărate poezii ne ating inimile datorită mesajelor dulci-amare și emoțiilor comunicate cititorului.

Mie asta îmi spune despre importanța și roadele „iernilor”. Și găsesc multă alinare în aceste promisiuni minunate din Biblie: „Să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdarea. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșită lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic” (Iacov 1:2-4). „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Iisus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii” (1 Petru 5:10).

Există frumusețe și valoare în fiecare sezon al vieții. Depinde numai de noi să le observăm și să le apreciem.

CREDINȚA CARE CONTINUĂ SĂ NĂDĂJDUIASCĂ

MARIA FONTAINE

Te-ai confruntat vreodată cu ceva în viață ce părea fără speranță, când nu aveai o cale de scăpare din dificultățile tale și totul părea pierdut? Sau poate te afli acum într-o situație ce pare imposibilă și fără speranță. Te întrebi dacă Dumnezeu îți aude rugăciunile fiindcă nu simți asigurarea și mângâierea prezenței Sale și nu vezi nicio schimbare în situația ta.

Poate ești tentat să simți că nimeni nu trece prin dificultăți așa de mari ca tine. Este important în astfel de momente să ne reamintim de promisiunile din Biblie despre speranța pe care o avem noi, creștinii. Biblia îl numește pe Dumnezeu, Dumnezeul speranței. „Dumnezeul nădejdi să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!” (Ro-

mani 15:13).

Cuvântul „nădejde” (speranță) poartă în Biblie un alt înțeles decât cel cu care suntem noi obișnuiți. În ziua de azi, când oamenii spun că *speră* la ceva, are înțelesul că *doresc* să se întâmple ceva, dar sunt nesiguri că se va întâmpla. Dar când Biblia vorbește despre speranță, este asociată cu credința noastră – cu o *certitudine* – că lucrurile pe care Dumnezeu le-a promis în Cuvântul Său se vor împlini.

Evrei 11:1 ne dă definiția biblică a credinței: „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”. Credința este asigurare sau certitudine și se bazează pe viața, moartea și învierea lui Iisus, cel care ne-a cumpărat mântuirea prin suferința Sa, iar acum conduce pen-

le. Putem găsi speranță în poveștile lor. „Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Romani 15:4).

Povestea lui Iov din Vechiul Testament este bine-cunoscută. Biblia conține o relatare vie a toate prin câte a trecut el, fiindcă a fost testat dur, și-a pierdut familia, averea și sănătatea. A fost în așa agonie că și-a blestemat ziua când s-a născut (Iov 3:1-3) și l-a implorat pe Dumnezeu să-i curme zilele (Iov 6:8-9). Dar chiar dacă se chinuia să înțeleagă de ce trece prin asemenea încercări, a adoptat poziția credinței și a declarat „Chiar de mă va ucide, îmi voi păstra nădejdea în El” (Iov 13:15, traducere din engleză). Iov a ajuns apoi să cunoască binecuvântările lui Dumnezeu încă o dată în viața lui, cu o mai mare înțelegere despre Dumnezeu și despre dragostea Sa.

Regele David și-a pierdut câțiva fii, împărăția și sănătatea și a pierdut o serie de bătălii împotriva dușmanilor săi. Este greu de imaginat trauma pe care a suferit-o în acele momente. Sentimentele de jale și disperare se înțeleg din scrierile sale, Psalmii: „Va lepăda Domnul pentru totdeauna? Și nu va mai fi El binevoitor? S-a isprăvit bunătatea Lui pe vecie?” (Vezi Psalmul 77:7-9.)

Sună ca și cum David era la capătul puterilor sale și totuși s-a ținut de speranță, după cum citim mai departe în Psalmi: „Pentru ce te mâhnești, suflere, și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși îl voi lăuda: El este mântuirea mea și Dumnezeul meu” (Psalmul 43:5).

Nu putem decât să ne imaginăm disperarea și descurajarea lui Petru după ce s-a lepădat de Iisus înaintea crucificării Sale (Matei 26:69-75). Negând că îl cunoaște pe Mântuitorul său, nu numai o dată, ci de trei ori, cum ar mai fi putut să-și arate fața din nou în public și, mai mult, să fie liderul bisericii timpurii? Și totuși, câteva zile mai târziu Petru a stat cu îndrăzneală în piața publică, proclamându-L pe Iisus, conducând mii de oameni la Hristos, iar apoi a fost arestat. (Vezi Fapte 2 și 3.) Petru a continuat prin a afirma că: „după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Iisus Hris-

tru totdeauna. Aceasta ne dă credința să îndurăm dificultățile, provocările și tragediile cu care ne confruntăm în viață, „așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Iisus Hristos” (Tit 2:13).

Ne poate fi de folos să ne susțină credința și dacă ne reamintim de personajele importante din Biblie care au trecut prin dificultăți majore și să ne gândim la felul cum au trecut ei prin „valea umbrei morții” (Psalmul 23:4). Aceștia nu au călătorit prin astfel de perioade nevătămați, cu bucurie neclintită și cu victoria în inimă, dar s-au ținut de speranța lor și au refuzat să renunțe.

Iată câteva exemple de oameni din Biblie care s-au confruntat cu provocări monumenta-

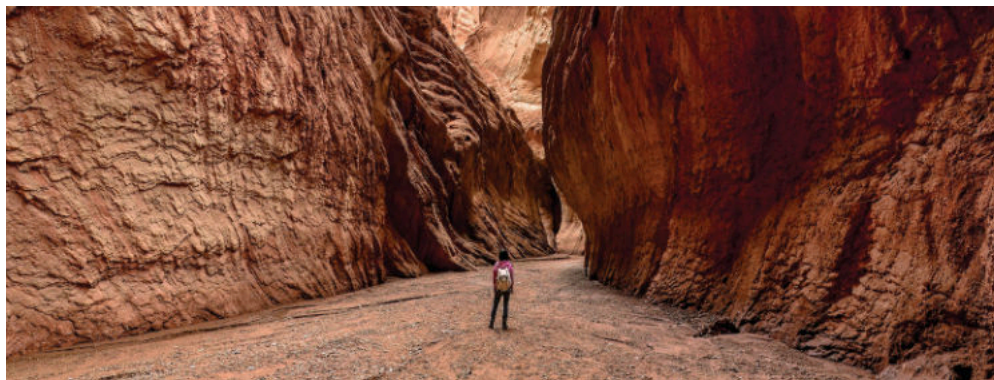
tos din morți, la o nădejde vie” (1 Petru 1:3).

Chiar și Apostolul Pavel, care a jucat un rol central în biserica primară și a exprimat atâtea încurajare către biserici, s-a simțit câteodată fără speranță și descurajat. El a exprimat aceste sentimente când a scris: „În adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai presus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață” (2 Corinteni 1:8). Dar totuși, pe parcursul epistolelor sale, Pavel subliniază mereu speranța care o avem în Hristos și ne încurajează să „ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5:2). Putem avea în continuare

„Valea Baca”, sau valea plângerii. Însă psalmistul vorbește și despre speranța celor care trec prin astfel de văi și care sunt întăriți. „Când străbat aceștia valea plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări. Ei merg din putere în putere și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion” (Psalmul 84:6-7).

Ce imagini și promisiuni frumoase! Cheia este să *străbatem* valea și atunci o putem face „un loc plin de izvoare”. O vale uscată de dezolare poate deveni un loc de înflorire, iar credința noastră poate fi întărită.

Un lucru pe care acești oameni ai credinței în Biblie îl au în comun este că au continuat să

credință în Iisus și ne putem ține de speranță chiar și atunci când circumstanțele cu care ne confruntăm par dificile, fără speranță sau chiar imposibile.

Dacă acești oameni, care sunt printre cei mai mari ai lui Dumnezeu, au simțit agonia sufletească, pierderile și tragediile din viațile lor, de ce să credem că ar fi ciudat ca noi, copiii lui Dumnezeu de azi, să nu trecem și noi prin perioade de pustietate și chiar de disperare? În astfel de momente nu putem vedea întotdeauna răspălțile credincioșiei noastre sau împlinirea promisiunilor Lui. Însă Biblia ne spune că, atunci când credința noastră este testată, putem „să ne bucurăm, întrucât avem parte de patimile lui Hristos, ca să ne bucurăm și să ne înveselim și la arătarea slavei Lui” (1 Petru 4:12-13).

Fiecare trece și prin văi întunecate la un moment dat în viața lui. Un psalm le descrie ca

il slăvească pe Dumnezeu *prin* văile lor întunecate și prin momentele lor de disperare și de suferință (Psalmul 84:4-5). Deci, în timp ce trecem prin aceste văi de lacrimi, suferință sau dificultate, dacă noi continuăm să îl slăvim pe El, putem transforma văile dezolante în izvoare revigorante. Călătoria vieții noastre poate fi transformată într-una plăcută; bocetul în dans, când El ne îmbracă cu veselia Lui și ne dă puterea bucuriei Sale (Psalmul 30:11).

Odată ce am trecut prin vale ne putem uita în urmă cu recunoștință, înțelegând că dificultățile pe care le-am îndurat ne-au adus bogăție și creștere spirituală. Domnul ne va înfășura cu dragostea Sa și ne va da binecuvântarea neprețuită să-L putem înțelege mai profund și să avem o inimă care ajunge să se asemuiască din ce în ce mai mult cu a Lui (2 Corinteni 3:18).

AI DREPTUL SĂ ÎNCERCI

AMY JOY MIZRANY

O prietenă m-a sunat entuziasmată. Își luase, în sfârșit, examenul de conducere. Perseverase, în ciuda tuturor testelor ratate și a instructorilor duri, luându-și până la urmă carnetul. Pe când se chinuia cu „eșecurile”, mama mea a încurajat-o spunându-i: „Nimeni nu te va întreba din câte încercări ți-ai luat carnetul de conducere. Indiferent de cât de multe ori ai încercat, odată ce l-ai luat, l-ai luat”.

Până acum nu mă gândisem în felul acesta la perseverență. Dar este adevărat – nimeni nu te întreabă câte prăjituri ai ars până la cea delicioasă pe care o servești. Dacă ajungi pe vârful Everestului, ai ajuns în vârf. Eșecurile de pe drum nu reduc succesul final.

Este un gând încurajator. Și mi-a revenit în minte când m-am gândit la poezia lui E.A. Guest „Nu se putea face”.

Și-a luat inima-n dinți, schițând un zâmbet.

Dacă era îngrijorat, cu siguranță nu o arăta.

A început să cânte în timp ce se ocupa

De ceea ce nu se putea face, el a rezolvat!

Am observat pentru prima oară că nu se spunea niciunde că ar fi rezolvat *imediat*. Mi-am imaginat mereu să fie ceva rapid 1-2-3: „Omul vede muntele, toți spun că nu se poate face, el își ia inima-n dinți și voilă! Victoria îi aparține!” Aceasta era imaginea pe care o aveam în minte întotdeauna referitor la această poezie. Dar acum o văd cu alții ochi. Poate că acest „în timp ce se ocupa de...” să fi luat săptămâni sau chiar luni, sau ani. Însă nimic din toate acestea nu au afectat rezultatul final: *El a rezolvat!* Asta spune totul!

Uneori, când mă confrunt cu multe obstacole și eșecuri, nu văd pentru ce ar fi util să încerc din nou. Succesul și ce poate aduce el pot părea o fantezie și ne-ar fi mai bine dacă am renunța. De fiecare dată când prietena mea a luat un rezultat aproape bun, dar nu suficient să ia permisul de conducere, a simțit că nu mai merită efortul. Dar, cu toate acestea, a continuat să încerce. Din nou și din nou, până când, în final, și-a luat permisul și atunci a știut că *a meritat!*

Și noi s-ar putea să eșuăm și să-i dezamăgim pe alții; alții s-ar putea să greșească față de noi sau să încerce să ne oprească. Dar putem întotdeauna să încercăm din nou. Avem un drept dat de Dumnezeu să continuăm să încercăm. „Căci cel neprihănit de șapte ori cade și se ridică, dar cei răi se prăbușesc în nenorocire” (Proverbe 24:16). Ni s-a dat privilegiul de a alege și putem alege întotdeauna să încercăm încă o dată.

Avem dreptul să încercăm.

SPITALIZAREA – TESTUL RĂBDĂRII MELE

GABRIEL GARCÍA VALDIVIESO

Răbdarea în condițiile zilnice este suficient de dificilă, însă răbdarea în boală și durere este o altă poveste.

Majoritatea dintre noi nu suntem echipați să avem răbdare. Se pare că este o virtute care este un test pentru noi și ne trage mai aproape de Dumnezeu, ceva ce trebuie să exersăm aproape continuu, atât în lucrurile mărunte cât și în cele majore.

Am tot fost prin spitale în ultimele cinci luni; ultima oară am stat aproape două luni. Cei care ați fost internați în spital știți că două luni poate fi epuizant: asistentele vin la orice oră să-ți facă teste, te scoală în mijlocul nopții sau la 5 dimineața; mâncarea este fără gust și neapetisantă; orele sunt lungi și plictisitoare; doctorii nu-ți dau prea multe informații; colegii de cameră nu sunt întotdeauna plăcuți și alte chestiuni nedorite.

Se spune că „răbdarea înseamnă să stai acolo unde ești și să rezști când simți că ai fugi”. Ei bine, după o perioadă atât de lungă în spital chiar că simțeam să fug. Însă eu nu aveam altă opțiune decât să rezist.

M-am gândit: *Fie las aceste lucruri să mă doboare, fie încerc să fac limonadă din această lămâie.* Așa că m-am împrietenit cu colegii de cameră și cu asistentele vorbind cu ei pe diferite subiecte, printre care Biblia, și i-am condus pe câțiva să-L primească pe Domnul. M-am decis ca, în loc să mă plâng de mâncare, să încerc să-mi placă. Să încerc să-mi facă plăcere exercițiile recomandate de fizioterapeut. Câteodată eram atât de dornic să plec cât mai repede posibil din acel loc încât am ajuns nerăbdător pentru viitor. Dar cum se spune: „Răbdarea să nu fie nici măcar un centimetru mai scurtă decât suferința”.

Este în firea umană să ne dorim să ajungem la Tărâmul Promis fără să trecem prin deșert. Însă Dumnezeu știe că avem nevoie și de acea perioadă prin deșert ca să învățăm să așteptăm după El, care este o dovadă de încredere și de credință. „Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în Domnul” (Psalmul 27:14).

Am auzit de nenumărate ori vocea suavă a lui Dumnezeu spunându-mi: „Așteaptă după Mine. Ai răbdare. Eu lucrez în favoarea ta”. Dar a fost ușor de uitat și am căzut înapoi în starea de nerăbdare. Dulce și milostiv, Domnul îmi amintea din nou și din nou că timpii Lui nu sunt ca ai mei.

Aici intervine credința căci, după cum spunea John Calvin: „Nu este credință când ne dorim ca Dumnezeu să împlinească imediat ce a promis”.

Am ajuns la punctul în care mi-am dat sea-

ma că nerăbdarea mea nu mă va duce niciunde și am decis să am încredere în Dumnezeu și să nu mă frământ în legătură cu data exernării mele. Am înțeles când de important este să iau fiecare zi așa cum este, sau chiar fiecare oră, și să trăiesc în prezent.

Zi de zi am învățat și am aplicat câteva strategii pe care le-ai putea găsi și tu utile dacă te-ai afla într-o situație similară.

* Citește-ți Biblia. Evangheliile și Psalmii sunt în mod special încurajatori și te întăresc. Memorează unul-două pasaje preferate, mai ales dintre cele care te încurajează și te inspiră în nenorocirea ta. Cuvântul lui Dumnezeu lucrează minuni să calmeze un spirit nerăbdător.

* Spune-le oamenilor despre minunățiile pe care le-a făcut Dumnezeu pentru tine, sau despre viața ta binecuvântată în ciuda situației prezente. Împărtășește cu alții mărturiile despre miracole sau situații din trecut în care El s-a arătat clar în viața ta.

* Citește o carte pe care doreai demult să o termini, dar nu ai găsit timp să citești.

* Joacă jocuri biblice sau alte jocuri împreună cu cei care te vizitează. Te ajută să-ți distragă atenția de la gândurile agonizante despre viitor.

* Pe cât îți permit puterile, trimite mesaje rudelor și prietenilor și menține comunicarea cu ei. Câteva telefoane prietenilor te ajută să-ți atenueze neliniștea.

* Găsește un film bun să vizionezi pe telefon, pe laptop sau la televizorul din camera de spital.

* Orice ai face, să nu te uiți pe pereți ca să te deprime. Găsește o activitate interesantă sau ceva cu care să-ți treacă timpul în mod mai vesel.

În final, când am renunțat să mai aștept externarea, doctorul a venit să-mi spună că voi fi lăsat în curând să plec. Haleluia!

Cineva mi-a spus odată: „Nu renunța prea devreme. Nu părăsi clasa înainte să sune clopoțelul școlii lui Dumnezeu și înainte să te promoveze la nivelul următor”.

„Fericite de cel ce răbdă ispita. Căci, după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc” (Iacov 1:12).

Niciodată nu este prea târziu să începi

G.L. ELLENS

La șaptezeci și cinci de ani am zâmbit la întorsătura neașteptată din viața mea. Când am intrat în domeniul misionariatului, cu cinci decenii în urmă, mi-am imaginat o viață de familie, în paralel cu slujirea Domnului și a oamenilor. Dar ce nu mi-am imaginat a fost cât de repede vor trece acești ani, sau cât de liniște va fi într-o zi în casa mea.

Am crescut cinci copii în Asia de Sud-Est. I-am privit crescând printre câmpurile de orez, pe drumurile de țară și cu vecinii prietenoși. Apoi, unul câte unul, i-am privit plecând, întorcându-se în vest la facultăți, cariere și căsnicii. Fiecare plecare a fost o bucurie și, de asemenea, o tristețe – mândria unei mame îmbinată cu durerea ei. La urmă m-am întrebat care va fi următorul capitol din viața mea.

Când am crezut că cei mai productivi ani ai mei au rămas în urmă, Dumnezeu a deschis uși noi, la care nu m-am așteptat. „Îndurările Lui ... se înnoiesc în fiecare dimineață” (Plângeri 3:22-23). Și chemarea Lui este înnoită în fiecare dimineață.

Astăzi stau alături de copii cu cancer, care au nevoie de încurajare, și cu orfani care tânjesc să li se reamintească de ce contează și ei. Vizitez copii din cartiere sărace, care umplu cu rețelele lor camerele fără electricitate, dar pline de bucurie. Mi-am dat seama că Dumnezeu are încă treabă pentru mine.

Când am spus că „niciodată nu este prea târziu să începi” m-am referit la viața mea, remodelată de credințioșii lui Dumnezeu. Isaia

46:4 este special pentru mine: „Până la bătrânețea voastră, până la cărunțețea voastră ... vă voi sprijini și vă voi mântui”.

Moise a avut 80 de ani când Dumnezeu l-a chemat să-l confrunte pe Faraon (Exodul 7:7). Caleb a avut 85 de ani când a cerut muntele pe care Dumnezeu i-l promisese (Iosua 14:10-12). Profetesa Ana și-a petrecut ultimii ani proclamându-l pe Mesia (Luca 2:36-38). Scriptura nu prezintă niciodată bătrânețea ca pe o perioadă de declin, ci ca pe o perioadă în care creștința și s-a copt și s-a maturizat, iar tu spui: „Iată-mă, trimite-mă!” (Isaia 6:8).

Să începi din nou înseamnă să accepți orice a pus Dumnezeu înaintea ta, cu credința că „aduci roade și la bătrânețe” (Psalmul 92:14).

Odată mi-a fost teamă să îmbătrânesc. Acum văd că nu sunt niciodată singură sau fără vreun scop. Oricând intru într-un spital cu copii care luptă pentru viața lor, sau stau pe o poadă de bambus cu familia lor, sau când alin un orfan, îl aud pe Domnul cum îmi șoptește „Acesta este începutul tău”.

Indiferent de vârsta ta, povestea lui Dumnezeu în viața ta nu se termină niciodată.

ȘINELE ' DE TREN

ROSANE CORDOBA

În tinerețe mă stresam la fiecare obstacol care îmi ieșea în cale, mai ales când apăreau probleme mari. Soțul meu era mereu cel optimist, amintindu-mi de citatul faimos al lui Mark Twain: „Am cunoscut multe necazuri în viața mea, dintre care majoritatea nu s-au întâmplat!”.

Cu ceva timp în urmă am obținut niște bani din vânzarea proprietății părinților mei. Mi-ar fi fost suficient să-mi cumpăr o casuță, dar după ce am căutat vreo două luni, n-am găsit nimic prin zonă care să merite banii. Încurajată de fiul meu mai mare, am ales să-mi cumpăr o bucată de teren ca să-mi construiesc casa așa cum îmi doream. Nu după mult timp, într-o vineri, am găsit un teren drăguț și am aranjat cu proprietarul să încheiem tranzacția luni.

Din păcate, duminică proprietarul m-a sunat să-mi spună că vânduse terenul. Și-a cerut scuze și mi-a explicat că pusese terenul la vânzare și printr-o agenție și, deși nu se întâmplase nimic luni de zile, chiar în acea sâmbătă agenția îi vânduse terenul. Am fost foarte dezamăgită, dar am continuat să am încredere în Domnul. După o săptămână, domnul m-a sunat și m-a informat că cineva care urma să cumpere un teren similar la capătul străzii se răzgândise și puteam să-l cumpăr eu cu același

preț ca primul.

Am cumpărat acel teren iar acum trăiesc fericită în casa pe care mi-am construit-o. Dar acesta nu este finalul poveștii. S-a întâmplat că primul teren să se învecineze cu o proprietate mai mare care este mereu închiriată și unde se dădeau petreceri până târziu în noapte. Familia care l-a cumpărat a fost forțată să se mute și l-a vândut în pierdere. Ceea ce am crezut că fusese o veste rea s-a dovedit a fi providența lui Dumnezeu.

Dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că viața poate fi asemuită cu niște șine de tren: trenul are nevoie de ambele șine să meargă înainte. O șină reprezintă ocaziile fericite și momentele ușoare, iar cealaltă dificultățile și durerile, care ne ajută să progresăm și să ne maturizăm. Amândouă sunt necesare pentru progres și împlinire. Trenul trebuie să treacă prin văi și peste munți, peste poduri și prin tunele, prin deșerturi și oaze, până să ajungă la destinația finală.

Să continui să mergi nu este o opțiune, ci o necesitate. Uneori nu putem vedea clar drumul dinaintea noastră și trebuie să avem încredere în Domnul să ne călăuzească, dar merită călătoria.

ÎNCEPE CU PUȚIN ȘI PERSEVEREAZĂ

SIMION BISHOP

Tatăl meu mi-a spus odată povestea regelui care juca șah. Poate ai auzit-o și tu?

A fost odată ca niciodată, un rege care l-a provocat la o partidă de șah pe un înțelept călător, promițându-i orice își dorea, dacă câștiga. Înțeleptul i-a spus că are o cerință modestă și că dorea doar niște orez, cantitatea fiind calculată folosind tabla de șah astfel: un bob pentru primul pătrat, două boabe pentru al doilea, patru boabe pentru al treilea, opt boabe pentru al patrulea, șaisprezece boabe pentru al cincilea, și tot așa, dublând numărul de boabe.

Regele a fost încântat de cerința aceasta simplă și au început jocul. Cum era de așteptat, regele a pierdut, așa că s-a ținut de cuvânt, a comandat să se cumpere un sac de orez și a început să calculeze și să numere boabele. Dar la final a constatat că ceea ce datora câștigătorului era mai mult orez decât în întreaga lui împărăție.

Există diferite versiuni ale sfârșitului poveștii, cât și a învățămintelor ce se trag din ea, pe lângă lecția de matematică exponențială. Dar ceea ce m-a făcut să-mi amintesc de această poveste este că sunt 64 de pătrate pe tabla de șah și 365 de zile într-un an, și fiecare ne aduce posibilitatea de a crește dar – și aici vine par-

CURTIS PETER VAN GORDER

tea grea – trebuie să fim dedicați, consistenți și perseverenți. Un bob de orez este aproape nimic și chiar dacă îl tot dublăm la fiecare pătrat, la al paisprezecelea pătrat nu se adună decât vreo jumătate de kilogram. Asta nu pare mult. Deci, când ne hotărâm la ceva – un obicei nou, să învățăm ceva nou, să începem o afacere nouă – este foarte posibil ca la început să fim descurajați dacă ne dorim un progres prea rapid, sau nu vedem schimbări imediate.

Biblia ne arată că este important să fim administratori buni și să investim în multiplicarea lucrului pe care l-am primit. În pilda talanților citim că fiecărei persoane i se dăduse un număr de talanți să investească: „Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul: fiecăruia după puterea lui” (Matei 25:15).

Când stăpânul s-a întors, i-a răsplătit pe cei doi slujitori care au investit și au multiplicat numărul talanților primiți și le-a spus: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25:23). Pe când cel care a ascuns talantul său în pământ și nu i-a permis să crească a fost considerat un slujitor nedemn (Matei 25:14-30).

Să nu subestimăm efectul cumulativ al pașilor aparent mici de progres! Să avem răbdare și să fim slujitori buni cu ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu și să vedem cum crește.

Așteptam un prieten să vină să mă ia cu mașina și, între timp, stăteam într-un restaurant liniștit. Pe un panou de sticlă era o albină care încerca să scape din închisoarea ei transparentă. Zbură în sus și în jos până obosea și cădea, apoi iar repeta același efort din nou și din nou. Curios era că se afla la doar câțiva centimetri de o ușă deschisă în dreapta ei. Dar nu o vedea. Poate că nu luase în considerare și posibilitatea de a zbura pe direcție orizontală ca să găsească o cale de scăpare. Din perspectiva ei lumea din exterior și libertatea erau atât de reale și totuși inaccesibile.

Doar după vreo zece minute de zboruri frenetice și căderi a reușit să scape. Cum a reușit? De fapt a fost speriată. Cineva din exterior a lovit în panoul de sticlă iar albina s-a simțit amenințată. Nu știa că sticla o separa de dușmanul ei. Încercând să-și evite prădătorul, și-a ieșit din rutină și a zburat în altă direcție, nimerind să zboare prin ușa deschisă.

Te-ai simțit și tu vreodată ca acea albină? Că te afli într-o rutină din care nu poți scăpa? Ca și cum răspunsul pe care îl cauți este atât de simplu și totuși inaccesibil?

Uneori Dumnezeu permite sau trimite situații care par probleme (sau obstacole) majore, dar poate că El doar închide o ușă ca să ne călăuzească către o alta care să ne aducă pe calea cea bună.

ANCORA NOASTRĂ, SPERANȚA NOASTRĂ

MARIE ALVERO

„Avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului” (Evrei 6:19).

Uneori mă minunez la cât de frumoasă este Biblia. De fiecare dată când citesc această scriptură îmi liniștește sufletul. Frământarea, fie că este mică sau mare, se liniștește.

Gândește-te. Scopul unei ancore este să țină ambarcațiunea în siguranță într-un anumit loc, să prevină să fie dusă de vânt sau de curent. Scopul ancorei nu este de a opri furtuna, ci de a ține ambarcațiunea stabilă prin furtună.

Spiritual vorbind, speranța noastră are rolul să ne țină ferm în loc. Indiferent de ce se întâmplă în lume sau în viețile noastre, noi ne ținem de speranța lui Iisus. „Speranța” noastră nu este că Iisus va opri furtunile vieții, ci că ne va ține neclintiți prin ele.

Sanctuarul interior era partea templului în care doar preoții cei mari puteau intra și doar după ample ritualuri. Acolo aduceau jertfă pentru ei și pentru popor și mijlocau pentru popor înaintea lui Dumnezeu.

Iisus este Marele Preot Suprem. La asta face referire Evrei 7:27 când spune: „El n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfă în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pen-

tru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut o dată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine însuși”. Același capitol din Evrei spune și că Iisus „poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururi ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25).

Dacă le punem pe toate laolaltă putem sta liniștiți că Iisus este mereu prezent, înaintea tronului lui Dumnezeu, mijlocind pentru noi. Iar noi ne putem pune speranța în asta toată ziua, în fiecare zi.

Dacă nu L-ai primit încă pe Iisus ca Mântuitor, o poți face chiar acum prin această rugăciune:

Dragă Iisus, cred că Tu ești Fiul lui Dumnezeu și că ai murit pe cruce pentru mine, ca prin moartea și învierea Ta, eu să pot trăi cu Tine în Rai. Te rog să mă ierți pentru păcatele mele. Deschid ușa inimii mele pentru Tine. Te rog să mă umpli cu Duhul Tău cel Sfânt și să mă ajuți să trăiesc în așa fel încât să te glorific pe Tine. Călăuzește-mi viața și ajută-mă să Te urmez. În numele Tău mă rog. Amin.

MARIE KNIGHT

Să-i dăm lui Iisus toate îngrijorările noastre

Eram extenuată după o zi foarte aglomerată. M-am pus în pat. Uitându-mă la telefon am văzut că era trecut de miezul nopții și știam că de dimineață trebuia să mă trezesc devreme. Aveam mare nevoie de un somn bun. Atunci am început să mă îngrijorez că voi dormi prea profund și că nu voi auzi alarma și nu mă voi trezi la timp să apuc să fac tot ce aveam în program pentru următoarea zi. Cu cât mă îngrijoram mai mult, cu atât mai greu îmi era să adorm, și pe când s-a arătat dimineața îngrijorările mă lăsaseră cu o noapte nedormită.

Există un proverb suedez care spune: „Îngrijorarea face o umbră mare unui lucru mic”. Cât de adevărat! Îngrijorarea amplifică lucrurile în mintea noastră până într-acolo încât să pară atât de întunecate și de rele că ajungem convinși să se vor întâmpla niște lucruri oribile.

Cel mai bun loc în care să mergem atunci când suntem tentați să ne îngrijorăm este la Cuvântul lui Dumnezeu pentru credință și alinare. Biblia ne avertizează împotriva îngrijorării: „Nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în

Hristos Iisus” (Filipeni 4:6-7).

Rugăciunea este un pas important pentru depășirea fricii și îngrijorării. Dumnezeu este singurul care poate aduce pacea și calmul sufletelor noastre, însă trebuie să fim suficient de smeriți să-i cerem să ne ajute. „Smeriți-vă, dar, sub mâna tare a lui Dumnezeu...aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5:6-7).

El a promis să aibă grijă de noi, dar trebuie să-L lăsăm: „Încredințează-ți soarta în mână Domnului și El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit” (Psalmul 55:22).

Să cedezi în fața fricii și îngrijorării înseamnă să-ți pierzi credința în promisiunile lui Dumnezeu. „Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: «Întărește-te și îmbărbătează-te»? Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeuul tău este cu tine în tot ce vei face” (Iosua 1:9).

Dacă noi credem cu adevărat că Dumnezeu este suveran, știm că El ne poate scoate din orice necaz. „Așa că putem zice plini de încredere: «Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?»” (Evrei 13:6).

Amintește-ți că nu există îngrijorare în lume care merită îngrijorarea!

DE LA ISUS CU DRAGOSTE

REALITĂȚILE VIEȚII

În vremurile în care trăiești tu, oamenii sunt obișnuiți cu schimbări și rezultate rapide. Ceea ce a fost suficient pentru ziua de ieri rareori mai este suficient și azi, și îți poate crea foarte ușor așteptarea că problemele vieții trebuie să fie rezolvate ușor și rapid. Însă realitatea este că multe lucruri din viață necesită timp. Majoritatea problemelor la muncă sau cu sănătatea, cu relațiile interumane, sau cu banii, nu se pot rezolva cu un clic pe mouse sau o apăsare de buton.

Unele situații din viață sunt o provocare și s-ar putea să rămână așa ceva vreme (Eclesiastul 3:1-8). În astfel de momente s-ar putea să-ți fie pusă la încercare credința, iar în acest timp înveți răbdarea și cum să înduri (Iacov 1:3-4).

Când problemele sau situațiile dificile trăgă-nează și te simți extenuat mental sau secăuit emoțional, să-ți amintești că Eu sunt cu tine. Vino la Mine, iar Eu îți voi înnoi spiritul și îți voi da răbdarea și perseverența de care ai nevoie.

Nu ți-am promis o viață fără necazuri. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea (Ioan 16:33). Eu nu îți voi rezolva instantaneu toate problemele, dar ți-am dat pacea Mea și harul de a înfrunta furtunile vieții și a de ieși mai puternic în credință și mai bine echipat pentru următoarea provocare. Să ai încredere că Eu voi lucra toate lucrurile spre bine (Romani 8:28).